

гарски градъ Копривщица, като турско село Авратъ-аланъ, било посветено на една джамия въ Цариградъ¹⁴¹.

§ 32.

Социално и правно положение на църковнитѣ люде.

Църковнитѣ люде били собственици на своитѣ къщи и имоти, които работѣли, и до отстъпването имъ на църквата били свободни или проиарски люде. Тѣ лично били напълно свободни българи граждани, сключвали разни юридически сдѣлки и могли да придобиватъ на свое име и за своя смѣтка разни движими и недвижими имоти. Тѣхната зависимостъ отъ църквитѣ се състояла въ това, че се намирали подъ вѣдомството на църквата, на която били посветени и на която били длъжни да плащатъ извѣстни данъци и да изпълняватъ нѣкои повинности. Съ това обаче тѣхното социално и правно положение не само че не се влошавало, но напротивъ, то ставало по-добро и отъ онова на свободнитѣ люде, защото били свободни отъ много твърдѣ тежки данъци и повинности, съ които били обложени другитѣ класи на себритѣ. Сравнително по-доброто положение на църковнитѣ люде се установява и отъ обстоятелството, че между тѣхъ имало не само себри, но още и свещеници и боляри. На парика българинъ Лазаръ не прѣчило неговото положение, за да дѣйствиува заедно съ държавнитѣ бирници и други чиновници противъ охридския архиепископъ Теофилактъ и да се стреми да завладѣе едно църковно село¹⁴². Църквата въ старата българска държава имала пълно автономно и самостоятелно управление. Посветенитѣ и отстъпени на манастиритѣ хора,

¹⁴¹ Иречекъ К. Пжтувания, 355.

¹⁴² Theoph. Bulg. Arch. IV, 444.